

[Jens Møller.]

gik anderledes end de mange andre gange, hvor kristeligt folkeparti har været med til forligsforhandlinger, så skyldes det en række ting. Først og fremmest regeringens fejlvurdering af mulighederne i det oplæg, man oprindeligt kom med. Det var et oplæg, der indeholdt ting, som kunne medføre en beskatning så hård på ejendommene, at det ville beskatte mange mennesker fra hus og hjem, og så en såkaldt engangsskat i en periode, hvor vi jo netop trænger til, så vidt det overhovedet er gørligt, at få indkomstskatten ned.

Dernæst gav man sig alt for god tid i begyndelsen. Det tog meget lang tid, inden det lykkedes at få fjernet disse to uhyrligheder fra regeringens forslag. Man kunne lige så godt have set i øjnene først som sidst, at de var utænkelige, hvis der skulle være samarbejde med partier på den anden side af midten. De reelle forhandlinger kom således alt for sent i gang, og derfor blev der ikke megen mulighed for, at andre partiers positive ønsker kunne blive indarbejdet i forslaget. Det var som om regeringen efter at have opgivet disse to forslag mere eller mindre var låst fast og kun kunne bevæge sig i småtingsafdelingen.

Endelig skete der det, at regeringen afbrød forhandlingerne. Det, man gav som årsag, var augustforligets punkt 9, der handler om kapitalvindingsskatten. Regeringen fremlagde sin fortolkning af punkt 9, som om det skulle foregå på den måde, at man nu igen skulle have en stærk beskatning af ejere af parcelhuse, virksomheder og gårde og indirekte også af lejerne igennem beskatning af værdistigningen på husene. Dette blev fremlagt, og man ønskede, at det skulle vedtages med det samme. Der var ingen muligheder for reelle forhandlinger, der var ingen muligheder for at få de relevante oplysninger frem. Det skulle vi bare omgående acceptere som det, et udvalg skulle arbejde videre med og finde frem til.

Det var naturligvis ganske urealistisk at forlange noget sådant. Det var ganske umuligt, at andre partier kunne gå med til en sådan fremgangsmåde. Kristeligt folkeparti måtte derfor vende sig imod denne fremgangsmåde, måtte vende sig imod den fortolkning af punkt 9, der lå i regeringens oplæg. På den anden side ville vi ikke under nogen omstændigheder løbe fra vores forpligtelser.

Derfor foreslog vi, at dette udvalg skulle ned-

sættes, men at dets målsætning skulle være en anden, og vi gjorde det skriftligt. Vi har opdaget, at det altid er praktisk, for så kan man ikke bagefter komme i tvivl om, hvad der egentlig er sagt. Jeg vil tillade mig at citere dette i sin helhed, det er ikke særlig langt:

»Med henblik på opfyldelsen af augustforligets punkt 9 om kapitalgevinster er der enighed om, at egentlige kapitalgevinster vedrørende jord og fast ejendom, dvs. værdistigninger ud over den prisudvikling, som er en følge af pris- og omkostningsstigninger, skal undergives en rimelig beskatning. Forligspartierne vil derfor arbejde videre med løsningen af disse spørgsmål. Den tilstræbte løsning skal tage hensyn til de vanskeligheder, den nuværende beskatning volder for generationsskiftet, især inden for landbrugserhvervet. Ud fra det nedsætter forligspartierne et fællesudvalg med regeringen med henblik på at opfylde ovenstående målsætning«.

Dette var altså kristeligt folkepartis oplæg, hvor der udtrykkelig står, at målsætningen er at opfylde det, der står i punkt 9 i augustforliget. Vi er altså ikke på nogen måde løbet fra nogen forpligtelser på dette område. Det må stå helt klart efter dette citat. Kristeligt folkeparti fastholder sine forpligtelser, men vi må afvise socialdemokratiets urimelige fortolkning af det, der står i augustforliget. Der er således ikke her tale om noget brud på augustforliget.

Alligevel førte det til, at regeringen kort efter afbrød forhandlingerne mellem de seks partier, fremsatte sine egne lovforslag, forhandlede uden om visse augustforligspartier. På den måde må vi vel sige, at i denne fase skete så det brud på augustforliget, som man nu taler så meget om.

For kristeligt folkepartis vedkommende ønskede vi at gøre endnu et forsøg på at få et forlig i stand, som kunne bære. Derfor gik vi ind i et samarbejde med venstre og de konservative. Der er ganske rigtigt, som det er blevet sagt, ikke tale om nogen blok her. Der er tale om et samarbejde om nogle ganske bestemte politiske forslag, som vi er enige om. Det er rigtigt, at netop på dette område er vi nok mere enige, end man er inden for socialdemokratiets gruppe, men samtidig må vi til hr. Niels Helveg Petersen sige, at der jo også er andre politiske områder, hvor vi måske er knap så enige, for at sige det mildt. Vi fremsatte dette fællesforslag, ikke som et ultimatum, men som